

توجه کردن

گاهی نمی توان با کودکان صحبت کرد، آنها آنقدر با خود و احساساتشان مشغولند که نمی توانند گوش بدهند. توضیحات زیادی در این حال به هیچ وجه کارساز نمی باشند. بزرگسالان می توانند با حضور خود و برخورد های ساده یک موقعیت مشکل را آسان تر کنند.

هنگامی که کودک رفتار مخرابانه یا خطرناکی از خود نشان میدهد توجه کردن معنی نمی دهد. اغلب این نشان دهنده این است که کودک دنبال راهنمایی می گردد. سر حرف خود و گفتن نه بایستید.

تماس بدنی

بعضی از کودکان هنگام عصبانیت ارتباط با بدن خود را از دست می دهند. تماس بدنی می تواند به آنها کمک نماید تا بهتر بتوانند ارتباط با خود را دوباره به دست آورند. کودک با اشارات بدن خود نشان می دهد که در این موقعیت تماس بدنی را می پذیرد یا اینکه مایل است فاصله بگیرد.

هنگامی که فرد بزرگسال بسیار عصبانی و تحت استرس می باشد نباید کودک را لمس کند و بهتر است از او کمی فاصله بگیرد.

تهاجم

والدینی که خشم خود را حس کرده و می دانند که در آن حال باید مراقب باشند تا دست به اعمال خشونت آمیز نزنند، می توانند الگوهای رفتاری خوبی برای فرزندان خود بشوند.

هنگامی که خشم موجب رفتارهای خشونت آمیز علیه کودکان یا افراد دیگر می شود، برای کودکان بسیار ناراحت کننده می باشد و به رشد آنها صدمه میزند.

در اتریش هرگونه رفتار خشونت آمیز علیه کودکان ممنوع بوده و مورد مجازات قرار می گیرد.

توضیحات

کودکان می خواهند دنیا را بفهمند، به همین خاطر مهم است که به آنها قوانین و کارهای ممنوعه را توضیح داد. هر چه سن آنها بیشتر می شود، بیشتر راجع به توضیحات بزرگسالان سوال می کنند و می خواهند بحث کنند. اگر بزرگسالان توضیحات طولانی یا مدام مختلف بدهند، کودکان با بی اعتنایی رد می شوند. این امر موجب عصبانیت و یاس والدین می شود.

پاداش

گاهی اوقات برای کودکان بسیار مشکل است که بر خود تسلط داشته باشند، کاری را به پایان برسانند یا کاری را که به آنها واگذار می شود انجام دهند. در این هنگام یک پاداش کوچک میتواند بسیار ترغیب کننده و انگیزه آور باشد.

والدینی که خشم و یاس کودکان را تحمل نمی کنند و سعی می کنند با هدیه یا شیرینی جات کودک را آرام نمایند، رفتار احساساتی او را تشدید می نمایند، چرا که کودک یاد میگیرد که این رفتار ارزشش را دارد.

سرگرمی

گاهی اوقات حواس پرت کردن به عنوان اولین عکس العمل در مقابل یک موقعیت سخت خوب است - یعنی توجه را به چیز دیگری جلب کردن. این امر فاصله ایجاد کرده و سپس می توان خیلی چیزها را راحتتر و با آرامش بیشتر توضیح داد.

اگر سرگرم کردن به روال و تنها راه حل تبدیل شود، ان گاه کودک یاد نمیگیرد که با احساس استیصال (درماندگی) شخصا کنار بیاید.

فاصله گرفتن

وقتی یک اختلاف نزدیک است که بالا بگیرد، برای کودکان و بزرگسالان گاهی بهتر است که از هم مقداری فاصله بگیرند تا همه بتوانند دوباره خود را آرام کنند. بعد از آن معمولاً گفتگو دوباره امکان پذیر می باشد. آسان تر است که فرد بزرگسال خود را عقب بکشد.

دور کردن کودکان از خود می تواند برای آنها خیلی ترس آور باشد و احساس تنها ماندن به آنها دست بدهد. هیچگاه نباید کودکان را در اطاقی حبس کرد یا در آپارتمان تنها گذاشت. باید برای آنها امکان تماس چشمی باشد.

یک تۀ واضح و روشن

کودکان به والدینی نیاز دارند که اگر کودک حد و مرز خود را رعایت نکند به او تۀ بگویند. نشان دادن یک جایگزین برای آنها مفید است. مثلاً روی دیوار نقاشی کردن ممنوع است ولی اینجا یک کاغذ بزرگ داری و می توانی روی آن نقاشی کنی.

پیش از اندازه حد و مرز تابین کردن و ممنوع کردن کارها باعث ایجاد اختلال در رشد شخصیت کودک شده و اختلافات بسیاری بوجود می آورد، چرا که کودک مدام حد و مرز را رعایت نمی کند. حد و مرز های تعیین شده باید مرتب مورد بررسی قرار گیرند و مطابق با دوره رشد کودک باشند.

هشدار دادن

خیلی اوقات کودکان بعد از گفتن تۀ نیاز به یک هشدار دارند تا بفهمند که منظور جدی بوده است. با این کار یک پیامد مناسب و کاربردی اعلام می گردد. در این حالت کودک می فهمد و می داند که اگر حد و مرز خود را ننگه ندارد چه اتفاقی می افتد.

□وای بر تو اگر.....□ این تهدیدات در کودکان ترس ایجاد می کنند، بخصوص اگر به تنبیه سخت یا تنها گذاشتن تهدید شود. در مقابل اگر تهدیدات خالی از پیامد و نتیجه باشند اثر خود را خیلی زود از دست می دهند و منجر به عدم اعتماد در رابطه کودک با بزرگسال می شوند.

Eltern sind Experten für ihre Kinder, aber auch Experten dürfen sich beraten lassen.